Оригинални научни рад
811.163.41'373.21
DOI:10.5937/zrffp46-10798

Голуб М. Јашовић[1]
Универзитет у Приштини с привременим седиштем
у Косовској Митровици, Филозофски факултет
Катедра за српски језик и књижевност

МИКРОТОПОНИМИЈА СЕЛА БЕРКОВА У ПРЕКОРУПЉУ[2]

Апстракт. У раду је обрађена микротопонимија села Беркова у северној Метохији, у области Прекорупље. Грађа за овај рад пописана је 1997. године, забележена у разговору са мештанима проучаваног села (Србима православне вере и Албанцима, римокатоличке вероисповести). Неколике називе за именовање локалитета на простору који катастарски припада селу Беркову преузели смо из рада Милете Букумирића *Ономастика Прекорупља* (други део), објављеног у *Ономатолошким прилозима* (Београд, 1982).

Кључне речи: микротопонимија, хидроними, ороними, дромоними, Берково, Прекорупље.

[1] jasovicgolub@gmail.com

[2] Истраживања су извршена и рад написан у оквиру пројекта „Дијалектолошка истраживања српског језичког простора" 178020, који се реализује уз помоћ Министарства за просвету, науку и технолошки развој Републике Србије.

Рад је примљен 11. фебруара 2016, а прихваћен за објављивање на састанку Редакције Зборника одржаном 1. априла 2016.

Берково је српско село које је крајем прошлог столећа имало седамдесет српских кућа и пет албанских породица римокатоличке вере (440 становника). Подигнуто је на левој долинској страни Источке реке на средокрађи Клина–Ђураковац–Пећ и удаљено је од Клине осам километара.[3]

Помиње се у турским пописима из 1485. године као село под данашњим именом Берково. У попису Области Бранковића помиње се као село у суседству села Крушева и Дреновца у нахији вучитрнској као тимар Јапа сина Тахира Гермијаније (он лично као буруме учествује у војним походима са три џебелије и једним шатором).

Тридесет година касније у Дефтеру Скадарског санџака из 1485. године помиње се село Берково, источно од Пећи, које је тимар Хајредина силахдара са 54 куће, 12 момака и две удовице.[4] На списку пореских обвезника, између осталих, помињу се старац Милан, сиромах Радоња, говедар Радич, сиромах Тодор. У селу су била и два свештеника: поп Петко, поп Видач, Милош попов син, Вук попов син (Pulaha, 1974, стр. 232).

Село Берково у општини злокућанској, у срезу источком, у Девичком катастигу помиње се више пута у времену од 1769. до 1785 (Елезовић, 1932, стр. 43).[5]

Насеље је разбијеног типа и дели се на неколико махала које су назване према презименима или надимцима већих родова који у њима живе: *Павловиће, Пантиће, Бањце, Живковиће, Лазаревиће, Машиће, Јеремиће* и слично.

Берково нема ни цркву ни школу. Деца осмогодишњу наставу похађају у суседном Злокућану а даље школовање настављају у десетак километара удаљеним варошима, Клини и Истоку. Берково административно припада клинској општини, а пре рата припадало је злокућанској општини, среза источког. Седиште Месне заједнице је у суседном Злокућану.

[3] Проучавано насеље подигнуто је по брежуљцима, на левој обали Истока, 400–480 метара надморске висине, на катастарској површини од 490 хектара.

[4] Берково је било једно од већих села у области и плаћало је порез за пшеницу, јечам, поврће, воће, траварину, воденице, вино, дрва, пчеле и слично. Укупно 11 588 акчи (Pulaha, 1974, стр. 232–233).

[5] У *Речнику косовско-метохиског дијалекта* Глише Елезовића помињу се дародавци и приложници манастира Девича, међу којима су и Јован и Радота, родом из Беркова, који су 1769. приложили манастиру половницу јечма (Елезовић, 1935, стр. 159).

Водом се снабдева из бунара који су често преко лета пресушивали те су мештани често били приморани да воду довозе воловским колима са бунара из заселака подигнутих ближе обали Истока или са саме Источке реке.

Село је електрифицирано седамдесетих година прошлог века (1969), а локални пут Клина–Ђураковац асфалтиран је 1980–1982. године. Фиксни телефони уведени су 1997. Засеоци су међусобно повезани земљаним тракторским путевима.

У селу је радила једна кафана у махали Бањци и две продавнице чији су власници били Бањци и Машићи.

Сеоска слава је Спасовдан. На Спасовдан је одржаван сабор, на месту које се зове Равена, и народно весеље на ком су се окупљали становници Беркова и околних села.

Становници Беркова бавили су се сточарством, ратарством и повртарством. Било је и нешто мало воћњака, гајена је шљива, орах и покоја јабука или крушка, које су углавном расле као усамљена стабла калемљена на самониклој подлози. Свака кућа је имала и свој виноград и бостаниште. Берковчани су углавном радили сезонске послове у Пољопривредном комбинату „Малежган" и у водопривреди, на уређењу и одржавању насипа на Белом Дриму.

Најбројније су и најстарије породице у Беркову: Живковићи, Лазаревићи, Бањци, Мисирлићи и Пантићи. Вучковићи, Јевтићи, Машићи и Миловићи су досељни касније и о њима је писао Милета Букумирић.[6] Поменућемо неколике породице које су живеле у Беркову, а нису обрађене у поменутом раду.

У Беркову су живеле још по једна кућа Никол'е Аврамовића, Недељка Цинцара и Радомира Дашића. Аврамовићи су изумрли. Имали су једног сина који је погинуо у Дреници са још седморицом Берковчана за време Првог светског рата. Цинцари су се одселили у Клину 1970, а породица Радомира Дашића досељена из суседног села Рудице 1981. године, одселила се у Обилић, а славила је Светог Јова̏на Крстѝтеља и Сѐдми јӯл'и. У засеоку Павловиће до 1974. године живеле су три куће Лацмановића које су се тада иселиле у Будисавце, односно у Исток и Ћићевац и славили су Арâнђеловдан а прислуживали Госпођи̏ндан.[7]

[6] Топонимију и антропонимију села Беркова у Прекорупљу објавио је Милета Букумирић у *Ономаѿолошким ѿрилозима,* књига III, Београд 1982, стр. 106–115. Грађу је забележио 1977. године.

У Беркову су живели и Албанци римокатоличке вере, по две куће, Танушевића и Ђокмарковића.

Већину становника у Беркову чине Срби старинци, досељени пре 1912. године. Скоро сви наши информатори су нам говорили да им је даља старина негде у Црној Гори. Неки знају и крај, племе из којег су се доселили у Метохију. У селу се говори косовско-ресавским дијалектом. У пописаној ономастичкој грађи регистрована су два стара силазна (̏, ̑) и један нови узлазни акценат (́) као и предакценатске дужине: *Вӣрови*, Лӯјзâ Парцӗлӗ *Мӑ̄ђе̂рке Шавӑ̄рнӣ̆ца*. Код неких топонима чује се затворен изговор вокала *а*: *Кујâ°вча, Мӑ°шӣн дунâ°р, Лазӑ°рӗ̆вић за́°пис*; а у топонимима *Цевӗ̂рка, Ц[а]евӗ̆ровица*, у предакценатском слогу уместо вокала *а* чује се *е* (Јашовић, 1997, стр. 10). Од консонантских појава чује се померен изговор сонаната *л*, *љ*. Наиме, у говорима северне Метохије сонант *љ* има тврђи изговор а *л* се изговара умекшано па су се оба гласа у изговору изједначила и обележавамо их графемом *л'* (Јашовић, 1997, стр. 11).

Информатори: Милорад Бањац 1931, Стојан Лазаревић 1958, Радош Лацмановић 1933, Драгољуб Лацмановић 1962, Бошко Мисирл'ић 1958.

Као материјална реализација семема 'природни објекти и људске творевине' јављају се реалеме које су настале и настајале у различитим временима и разнолике структуре. С обзиром на ту чињеницу ономастичари их деле на једночлане, двочлане, и на веома ретке, трочлане и вишечлане топониме.

Међу једночланим називима преовладавају онимизирани географски термини типа: *Бреӣови, Главица, Дубочковица, Равнови, Лаз, Л'едина, Ровина*. Неки од тих назива мотивисани су обликом тла или према некој другој особини именованог објекта: *Гол'ина, Гул'ина, Голи'ӣ ӭа, Кука, Лаз, Осредак, Средак, Шиљак, Рӗпӣшт̄е, Рӗпӣшт̄а.*

Топонимијски систем села Беркова чине и називи мотивисани фитонимским апелативима, најчешће, називима за именовање дрвећа. Најчешће воћа: *Дренове, Крушевља, Сливл'е*; али и другог самониклог дрвећа: *Куња*; или каквих других коровских биљака: *Тршевина*, *Шаварница, Шаварче.* Овој групи назива могли бисмо придодати и назив *Мађерке* којим је именована њива на којој је некада било шљива званих маџарке, чији је назив мотивисан етнонимом Маџар/Мађар.

[7] Сви становници Беркова српске националности протерани су из свог села 1999. године и све куће спаљене и порушене. Неколико породица се вратило у своје обновљене куће и на своја имања пре десетак година.

Неки називи мотивисани су апелативом којим се означава грађевина или простор за чување и негу домаћих животиња: *Пландиште, Појатиште, Појате, Торина*; топоними мотивисани апелативом за именовање култивисаног простора (обрадиво земљиште), као и оне површине на којима је узгајана или се узгаја нека ратарска култура: *Л'иваде, Л'ивадак, Лојза, Наїар, Натрећа, Њивче, Орница, Парцела, Подваднице.*

Регистровани су и микроназиви мотивисани лексиком за именовање објеката које је човек изградио за становање, њихови делови, или места на којима су постојали такви објекти: *Кућишта, Сел'иште, Сел'ишта, Стубе*; називима за именовање објеката за уређење простора на ком човек живи и привређује: *Кипа, Налоїа, Бакача, Кратина.*

У нашој грађи налазе се неколики називи мотивисани лексемама у вези са духовним животом и духовношћу: *Зао̯пис, Равена, Црквина, Црквиште, Поповача.*

Једночлани називи неких обрадивих површина настали су према имену или презимену бившег власника, обично стечена куповином: *Бичанка, Цевêрка, Ца̯еверовица.*

И у микротопонимији села Беркова има назива насталих од патронима и њима се именују искључиво делови села названи најчешће према презимену или надимку најбројнијег рода настањеног на именованом простору: *Бâњци Вӯл'етиће Пантӣће Пӧпаревиће.*

У посебну групу издвојили смо називе за именовање вода, водених површина и водених токова. Забележено је тринаест једночланих хидронима*: Барице, Бук, Букало, Вирови, Кладенац, Кл'ока, Локве, Топила; Дрим, Исток, Кујавча, Поток, Са̯став;* и једанаест двочланих назива типа присвојни придев + апелатив: *Господарски вир, Ђавол'и вир, Никол'ин вир, Перин вир, Фрокин вир, Девички ја̯з, Кошевачке локве, Опрашачке локве, Павлов пото̄к, Машин бунар, Слана Бара.*

Забележене су и неколике предлошко-падежне синтагме у функцији хидронима: *Код ја̯за, Код Дрӣмчета, У Кл'оку*, али и два примера у којима апелативу претходи патроним: *Па́нтић буна̯̂р* и *Ла́заревић пӧ̄ток*.[8]

Двочланим синтагмама типа придев + именица именују се и шуме, пашњаци, обрадиве површине, утрине, друмови. Најчешће

[8] Упореди двочлане конструкције типа именица + именица у Горњој Топлици: *Дамњан чука* (Јашовић, 2007, стр. 499–500).

су то синтагме типа присвојни придев антропонимског порекла + географски појам или какав други апелатив: *Лазарева њива, Фрокин дреī, Шошин дреī, Фрокин камен, Усин т̄рс, Ђокмарковића забео, Танушевића забео.*

Код неких двочланих микротопонима у одредбеном делу налази се описни придев: *Ст̄а°ра њива, Ст̄а°ра їол'ина, Наїлава њива, Слана ровина, Ђор (ђорав) сокак*. Други, у одредбеном делу двочланог назива имају придеве изведене од ојконима (Бања, Берково, Бича): *Бањски за̄пис, Берковачки мос, Бичанске л'иваде.*

И за именовање њива, ливада, заселака и других локалитета на простору катастарске општине Берково забележили смо неколико предлошко-падежних конструкција*: Код Налоїе, Код одел'ака, Код Парцеле, Под Мал'ужїан, У л'иваде.*

У нашој грађи налазе се и четири трочлане синтагме*: За°̄пис у Лојза, Код Ђошине куће, Код Са°вине да°кче* и *Прекај Крст̄ине куће* којима су именовани један потес на левој обали Источке реке, друга два у самом насељу, и четврти локалитет, на крају села, према засеоку Опрашке.

На крају треба рећи и то да је у разговору са становницима Беркова регистровано 125 топонима. Поред једночланих назива забележено је и 40 двочланих и четири трочлана микротопонима.

ТОПОНИМИЈА

Ба̑кача, вртови.[9]

Ба̑њци, део села у којем је било насељено највише Бањаца.

Ба̑њски за́°пис, в. запис.

Ба̑рице, њиве.

Берковȃчки мо̑с, потес око дрвеног моста на Источкој реци.

Бī̑ча̑нка, њива.

брег. Па́нтић бре̑г, потес у селу села према кошевачком засеоку Опрашке; Фро̏кин бре̑г, више Петка утрина, пасиште; Шо̏шин бре̑г, доминантни вис на малижганском брду.

Бре̑їови, њиве у страни.

Бу̑к, извор и врло слаб поток у близини Бањаца.

[9] Топоними написани курзивом преузети су из рада *Ономаст̄ика Прекоруīља* (Букумирић, 1982, стр. 409–410).

Бӯка̀ло, њиве. До пре педесетак година овде су биле њиве, мочваре биле некад.

вир. *Госӣода̂рски ви̂р,* вир у којем се утопио Имер-ага, Турчин; Ђавол’ӣ ви̂р, дубоки вир у Источкој реци више куће Божа Бањца; Мила̀нов ви̂р, на реци Истоку у којем се утопила ћерка неког Бањца; Никӧл’ин ви̂р, вир на Истоку. У близини је Вучковића имање и Равена; Пе̄рӣн ви̂р, вир на Истоку у близина Живковића кућа и окућница; Фрӧкин ви̂р, вир на Источкој реци у близини Танушевића кућа.

Ви̏рови, удубљења која су настала кад су мештани копали земљу и производили циглу. Она се напуне водом кад пада киша.

Вӯл’етиће, део села, на простору поред пута Клина–Ђураковац, у којем живи пет кућа Лазаревића.

Главӣца, узвишење на потесу Малишган.

Гол’ӣна, потес више кућа Лацмановића и Лазаревића на ком су били виногради и бостаништа; Ста̂ора Гол’ӣна, део потеса Гол’ина на којем су били виногради и воћњаци.

Гол’ӣја, њиве у страни ниже села, код Бањаца и Попаревића.

Госӣода̂рски ви̂р, в. вир.

Гул’ӣна, в. Гол’ина.

Гӯчкал’иште, утрина, пашњак окружен шумом у потесу Лојза.

Девӣчки ја̂оз, в. јаоз.

Дрѐнови, њиве и шумарци; на том простору има и сад дренова.

Дрӣм, део тока реке Бели Дрим. Река тече источно од села и њен ток је регулисан високим и чврстим, каменом зиданим насипом.

Дӯбочкавица, пашњак, њиве и ливаде.

Ђавол’ӣ ви̂р, в. вир.

Ђокма̂рковића за̄бѐо, шума на међи Беркова и Злокућана.

За́опис у Лӧјза̂, в. запис.

запис. За́опис у Лӧјза̂, Запис и утрина у потесу Лојза; Лаза̄рӗвића за́опис, стари храст на утрини између кућа Лазаревића и Лацмановића (Обрадовића); Ба̂њски за́опис, столетни храст чије је стабло било обима 3,60 метара.

Ӣсток, део тока Источке реке, која сеоски атар дели на два неједнака дела.

ја°з. Девȉчки ја̑°з, канал у који је наврнута вода из Источке реке за Девичку воденицу у Злокућанима; Код ја́°за, њиве и шљивици поред јаза који је текао од Живковића према Машићима паралелно са путем Берково–Злокућане.

Ја̀збине, шуме и обрадиво земљиште, на потесу Ногар.

Кȉпа, приобално земљиште на обалама Белог Дрима, од Берковачког моста до ушћа Источке реке у Бели Дрим.

Кла̀денац, извор код Парцеле од којег отиче поточић.

Кл’о́ка, барљиво земљиште око ушћа Источке реке и Белог Дрима.

Код Дрȉмчета, меандри Белог Дрима и земљиште око такве баре, на десној обали, према Крушеву.

Код Ђо̄шȉне кȕће, потес на брегу око Вучковића кућа.

Код ја́°за, в. ја́°з.

Код На̄ло̀ге, в. Налога.

Код одел’а́ка, део села, поред пута Ђураковац–Злокућани, у којем су живеле породичне задруге Милована и Лазара Лазаревића.

Код Парцēлȇ. в. Парцела.

Код Са̄°вȉне да̑°кче, вир на Источкој реци и њиве, повртњаци и ливаде Сава Живковића, око њега.

Кошȅвачке ло̀кве, в. локва.

Кошȅвачки пу̑т, сеоски пут који води од Беркова преко Шошиног брега према Кошу.

Кра̑тина, њиве преко којих „крате пут” од вароши Истока до Беркова села.

Кујâ°вча, речица која тече од Шаљиновице, између Жача и Беркова и лева је притока Источке реке. Ушће јој је у близини Машића кућа.

Кȕка, потес око речице Кујавче.

Кӯња̑, земљиште у близини потеза Дрења.

Кȕћишта, њиве у долини.

Крушȇвл’а, њиве поред Источке реке.

Ла̀з, шума и пашњаци више села.

Ла̀зарева њȉва, в. њива.

Лаза̄°рȅвић за́°пис, в. запис.

Лаза̄ᵒрѐвић пȍток, в. Поток.

Л'едӣна, ледина испод куће Злате Лазаревић.

л'ивада. Бӣча̑нске л'ива̀де, ливаде које су некада припадале породици Бичанин из суседног Крушева; У л'ива̀де, њиве и ливаде између Дрима и Истока.

Л'ива́дак, некада њивица, сада воћњак.

Лӧјза̑, њиве више потеса Гол'ина. На том простору су раније били виногради. Становници села чувају предање да је са тог места кретао виновод направљен од издубљених облица којим је текло вино директно у подруме цркве у Будисавцима.

Лȍкве, шума и заједнички пашњаци на међи Беркова и кошевачког засеока Опрашке. На том потесу се налази један од сеоских записа; Кошѐвачке ~, шума; Опра̀шачке ~, шума на крају села према Кошу.

Мā̑ђе̑рке, њиве, на њиви је било шљива званих маџарке.

Мал'ежга̑н, део земљишта берковачког атара северно од села, које припада истоименом пољопривредном комбинату, а које обухвата и земљиште суседних села: Злокућана, Реновца, Коша.

Мал'ужга̑н, в. Мал'ежган.

Мā̑ᵒшӣн буна̑ᵒр, в Пантић буна̑ᵒр.

Мењā̑шевӣца, њива у долини поред реке Истока.

Мијā̑шѐвица, њива поред регионалног пута Клина–Ђураковац.

Мила̀нов вӣр, в. вир.

Нага̑р, пространи шумовити потес према кошевачком засеоку Опрашке. Забележили смо казивање Јанка Лазаревића (рођен 1918) да је на том потесу неки Машић из Беркова ловио кљусама дивљач и једном приликом уловио ђавола. Ђаво је у кљусама извршио велику нужду и обрнуо кљусу наопако. Потом се претворио у агу и кад је у зору наишао Машић, ђаво је прерушен у агу почео да виче и псује. И тако је успео да превари Берковчанина ки овај га је ослободио кљусе.

На̀глава њӣва, в. њива.

Нā̑лȍга, устава којом се вода наврће у канал за наводњавње или за покретање воденичких витлова; Код нā̑лȍге, простор око Источке реке и на самом речном току који је био погодан за пецање за време летњих месеци, јер је на том месту вода била дубља.

Нā̀трѐ̂ња, њива испод кућа Живковића, преко јаза.

Ника̀̏л’ин ви̂р, в. вир.

њива. Ла̀̏зарева њи̏ва, њива; На̀̏глава ~, њива поред уставе на Источкој реци, на почетку села идући из правца Ђураковца; Ста̂°ра ~, њиве Лацмановића на благој страни поред злокућанског пута.

Њи́вче, њивица у долини испод Малежгана.

Опра̀̏шачке ло̀̏кве, в. локва.

О̄рни̏ца, њива Пантића.

Осрѐ̂дак, в. Средак.

Па̂влов по̀̏ток, в. поток.

Па̂вловиће, заселак у којем живе потомци Павла Лазаревића.

Парцѐ̂ла/Парце́ла, потес на косини повише Старе њиве, према Злокућанима; Код Парцѐ̄ле̂. в. Парцела.

Па̄нти̏ће, део села у којем живе Пантићи, досељени из Велике.

Па́нтић брѐ̂г, в. брег.

Па́нтић буна̂°р, заједнички бунар на потесу Пантић брег.

Пѐ̄ри̂н ви̂р, в. вир.

Пла̀°ндиште, простор на ком се налазила кафана Божа Бањца.

Под Мал’ужга̀̏н, блага коса у подножју брда Малежган на којој су биле колибе Лазаревића.

Подва̀̏днице, ливаде и баште између Истока и белог Дрима.

Поја̀̏те, потес између Дрима и Истока.

Поја̀̏тиште, њива на десној долинској страни Павловог потока на којој је погинуо Радован Лазаревић.

По̀̏паревиће, део села на потесу према Берковачком мосту.

Попо̀̏вача, њива код Николиног вира.

По̀̏ток, суви поток између Лазаревића и Лацмановића; Па̂влов ~, поток више Лацмановића кућа и шуме и по нека њива на његовим странама; Лаза̄°рѐ̏вић ~.

Прекај Кр̄сти̏не ку̏̀ће, брод на источкој реци преко којег пролази сеоски пут који води у поље у међуречју Источке реке и Белог Дрима.

Равѐ̂на, зараван у засеоку Бањци на којем су Берковчани славили литије, а на том месту налазио се један од сеоских записа и црквиште.

Рāвнȍви, њиве више Бањаца.

Репи̏штâ, њиве на левој страни Кујавче.

Рѐпиште, в. Репишта.

Ровӣна, суви поток близу потеса Лазарева њива.

Са́°сатав, ливаде и њиве око ушћа Источке реке и Белог Дрима.

Сел'и̏шта̄̂, њиве на равници поред Источке реке.

Сѐл'иште в. Сел'ишта.

Слâна дӑ̄ра, бара и њиве код Састава.

Слâна рȍвина, њива.

Сл'ӣвл'е, ливада преко Лазаревића потока.

Срѐдак, њиве на десној обали Белог Дрима.

Стâ°ра Гол'ӣна, в. Гол'ина.

Стâ°ра њӣва, в. њива.

Стӯбе, обрадиво земљиште на долинској страни Лазаревића потока.

Танӯшевића зāбѐо, шума и пашњак више куће Петка Лазаревића.

Тȍпила, потес код ушћа Источке реке у Дрим близу Злокућана.

Торӣна, њиве.

Тр̏шевина, њиве у Лазаревића потоку.

Ћȏр сока̂°к, сеоски тракторски пут од Живковића и Танушевића кућа према Лазаревићима у засеоку Павловићи.

У кл'о́ку, в. Кл'о́ка.

У л'ива̏де, в. л'ивада.

Ӯсӣн тр̏с, њиве у равници источно од села. Према Малежгану.

Фрȍкин брȇг, в. брег.

Фрȍкин вӣр, в. вир.

Фрȍкин ка̏мен, предео на Фрокином брегу.

Црквӣна, место на којем је, како мештани верују, била црква; *Ӣма неки ка̏мењи ка кӯће Рāјȇ Жȋвковићу.* Од камена срушене цркве, по предању, посвећене Светом архангелу Михаилу, Турци су направали мост са шест грла на Источкој реци у Жачу.

Цр̏квиште, ледина у потесу Шил'ак на којој је, по предању, била црква. На том месту постоји један камен који подсећа на исклесани камени блок. – *На вр̏ бр̏да чѐтврт̄ ка̏мен у Танӯшевића зāбра̏ну.*

Џевр̂ка, в. Џ[а]еверовица.

Џ[а]евр̏ровица, њива у потесу У л’иваде, на левој обали Истока.

Шавр̄нӣца, њива поред Источке реке.

Шавр̀арче, њива поред Источке реке.

Ши́л’ак, пространи шумовити потес на крају села према Кошу.

Шо̀шин брр̂г, в. брег.

Шӯштер ма́ла, део села у којем су живеле породице Мисирлића, Пантића, Вучковића и Јевтића.

ЛИТЕРАТУРА Букумирић, М. (1981). „Ономастика дела Прекорупља омеђеног рекама Мирушом, Белим Дримом и Клином”. *Ономатолошки прилози* II, стр. 339–403.

Букумирић М. (1982). „Ономастика Прекорупља II”. *Ономатолошки прилози* III, стр. 303–418.

Елезовић Г. (1932). Глигорије Елезовић, Речник косовско-метохиског дијалекта 1, *Српски дијалектолошки зборник*, 4 (1).

Елезовић Г. (1935). Речник косовско-метохиског дијалекта 2, *Српски дијалектолошки зборник*, 4 (2).

Јашовић Г. (1997). *Пастирска терминологија Пећкога Подгора,* Приштина: Народна и универзитетска библиотека у Приштини.

Јашовић, Г. (2007). *О говору и именима Уљара код Приштине.* Косовска Митровица: Филозофски факултет Универзитета у Приштини.

Pulaha, S. (1974). *Defteri i regjistrimit të Shkodrës i vitit 1485.* Tirana: Akademia e shkencave e RP të Shqipërisë, Instituti i historisë.

Golub M. Jašović
University of Priština with temporary head-office
in Kosovska Mitrovica, Faculty of Philosophy

Summary Microtoponymy of Berkovo village near Prekoruplje

This paper deals with the microtoponymy of the Berkovo village, which is situated on the left bank of Beli drim, in the area called Prekoruplje. Its accurate location is between Ozdrim and Pećka Bistrica confluence with the Drim. Research materials have been recorded by interviewing locals in the year of 1997 (Orthodox Serbs and Catholic Albanians). Some of the entries that are used in this paper, concerning village Berkovo, are taken from the work of Mileta Bukumirić called *Onomastic of Prekoruplje* (second part). The paper was published in Belgrade in the *Onomatology contributions* in 1982.

Key words: Toponymy, hydronymy, oronym, dromonym, Berkovo, Prekoruplje.